

du reste, och jag vill hålla mitt ord, och äfven denna gång, ty jag tror att du har öfverseende med mig, Clara Nordensträng väntar på mig och hästarne äro förespända. Pappa kommer och följer oss kanske ända till Idensalmi, han törs ej låta oss resa ensamma Tack gode älskade för ditt sista bref, ock för dina skänker, de voro alla utmärkt bra ock mig alldeles i smaken, Lennart hemtade dem sjelf. Han berättade många nyheter, blad andra att du fått dig många kyssar och att dina läppar varit mycket väderbitna. Förlåt mig goda Åskade men nu måste jag sluta. Lilli Calle och Jag vi mår alla mycket bra.

10 Farväl goda älskade ljuftva Make ock vän,

Din egen Jeanette.

275 J. L. SNELLMAN – J. V. SNELLMAN 22. & 27. VII
1847

HUB, JVS handskriftssamling

20 Ömt älskade och saknade Make!

Den 22 Juli.

God dag mitt hjerta, det är så ljufligt att få språka med dig, ty det är så längesedan både då jag skref och hade bref dig, att jag redan börjar blifva orolig, sista Tisdags väntade jag med säkerhet då min väntan slog felt, blef jag mycket sorgsen och tänkte, kanhända han ej mera minns sin Maka, som är så långt skild, och hvar minut täncker på dig, Men sedan tänkte jag kanhända brefvet ej framkommit utan är i
30 Kuopio, och nu hade jag sådan lust att skrifva fastän brefvet ej kan afskickas emedan jag ej har adress förren jag får ditt bref.

Nu äro vi med Guds hjälp på Idensalmi. I Torsdags kl. 9 på morgonen reste vi och samma dag kl. 10 på e. m. voro vi framme. Jag reste i en ensitzig och Clara och Carl i en tvåsitzig schäss som jag fick låna af Pappa,

Pappa följde oss äfven halfva vägen öfver alla backar och då han var säker på att resan skulle gå lyckligt skiljdes han ifrån oss. Hanna var mycket snell hela vägen, och då det led mot aftonen, sofde hon godt
40 isvept i min kappa, resan gick lyckligt, ock vi blefvo utmärkt väl emottagna, jag kan alldrig glömma den oändliga godhet och vänskap, både Tant och Farbror Frosterus bevisat mig och oss alla, jag tror att det ej i verlden kan finnas någon bättre menniska än Tant, någon som man mera kunde hålla af, hon håller så mycket af dig och väcker talet ofta om dig, och det är så roligt för mig, som alltid tänker på dig, att ibland ha någon att tala vid, hon prisar min lycka och det vet jag att hon gör af uppriktigt hjerta. Och ingenting feles ju i min lycka blott jag viste, att jag kunde göra dig lycklig, det vore ju hela mitt lif, mitt hjerta klappar af blotta tanken derpå, jag håller så rysligt af dig jag älskar dig, på hela jorden kan ej finnas någon som jag kunde älska som dig, ja, och
50 vårt lilla barn.

Här är så fridfullt och stilla, Tant har låtit inreda et litet vindsrum åt oss, det samma der flickorna bodde i förra sommrar, och jag är så nöjd deråt, ty vi äro alldeles för egen räkning, men om dagarna när lilli är vaken, är hon alltid nere hos oss.

Tant tycker så mycket om lilli att hon alltid efter ej liten stund tar

henne i famnen och dansar och leker med henne, hon har redan flere gånger sagt att hon får riktigt ledsamt efter henne när vi res. Tant tror att om Gud skulle skänka henne et barn skulle hon bara fruckta att skämma bort det, för så mycket skulle hon hålla af det, att hon ej hade hjerta att aga det. Jag har en utmärkt treflig nyhet att berätta, som skall göra dig glad och förskingra mången ledsam stund. I går var det Lillis och min, namns dag, och sedan vi hade klädt oss, och gått för att helsa Godmorgon, upptäckte jag i lillis mund på nedre tandraden en liten tand, som gjorde mig så obeskrifligt glad, i synnerhet förden skuld att hon derunder varit lika nöjd och glad som förrut, jag tänkte straxt, huru roligt det skulle blifva att berätta det för dig, jag tog sedan en thesked och gick ner och lätte dem få höra den svaga klangen som tanden gaf, när jag förde theskeden i hennes mund, och de andra fröjdades med mig. 10

Tant sade att hon ej låter oss fara härifrån förenn i höst. Jag vet ej hvad jag skall göra, jag känner mig henne mycket förbunden, och skulle villa göra allt hvad som stod i min förmåga, för att göra henne någon liten tjenst. Gud gifve att hon kunde inverka på mig att jag kunde blifva lika omsorgsfull och tänkande som hon, ty i allt röjer man hennes godhet, att göra andra glada, och när det nångång lyckats henne beskrifver hon sin glädje deröfver med tårarna i ögonen. 20

Jag vet ej om jag kan antaga denna bjudning, det vore kanske orätt att så missbruka Tants godhet, och dröja ja här hela sommarn, till besvär, Mycket svårt får jag dock att skiljas härifrån, ty svårt skall det blifva för mig att finna en sådan uppricktighet hos någon annan människa. Farväl nu min egen älskade Make.

Den 27. Juli. 1847.

Min glädje kan ej beskrifvas när jag i dag erhöill ditt bref jag väntade först på afton, men händelsen gorde att Lennart Forsten reste till Kajana, och sade sig förrut varit på posten, och uttagit mitt bref som om söndagen framkommit till Kuopio. När jag läste början af ditt bref, hörde jag att du ej fått *mitt bref*. Det gorde mig ledsen men jag berättade mig derpå. Misstaget hvarför brefvet sednare framkom till Riga får du höra i Hamburg där du får mina bref. Men tro ej att jag varit ligkigilltig ty hvar minut minns jag dig med djup saknad. Du skrifver att jag nog glömmer, lätt, men alldrig tror jag mig kunna lefva så länge att jag skulle kunna glömma dig. Du är bekymrad för Carl, men han mår bra, och har äfven varit mycket snell, i synnerhet här, man hör alldrig något ont om honom, ordentligt säger han sig hafva läst sin aftonbön, och jag tror honom det, ty han sade det med et sådant allvar. Jag var just och talte med både Farbror och Hindrizius och Farbror tyckte att det skulle vara mycket bättre att han fick läsa för Hindrizius, och på samma gång vara ute på landet. och Mag. Hindrizius tycktes vara nöjd och sade sig mycket gärna läsa med honom. Jag är äfven mycket nöjd deråt ty Georg är en riktigt duglig gosse, och det gör godt åt Carl att han får vara tillsammans med honom, han har redan för några dagar sedan börjat med sin läsning, och är så ihärdig, fastän du bedt honom börja en par veckor förenn skolen begynner. 30 40 50

Med *amsell* Frosterus är här som bäst, och roar oss dageligen med musik jag tycker äfven mycket om hennen, jag vet ej huru det kommer sig till men jag tycker att alla människor äro så utmärkt goda, och vid allt, kan jag ändå ej finna mig riktigt glad, jag vet ej huru jag skall bära mig åt, för att visa mig riktigt tacksam. Jag kommer så ofta ihåg

Topelius. Jag förstod dig ej riktigt säg mig, hvad sade han om mig, så att jag skulle veta att akta mig härnest jag skulle ej villa såra dig. Var uppriktig Älskade Make jag beder så innerligt. Jag ämnar skicka detta bref med Uleåborgs Postelion, för att fortare få de på Posten. Och Farbror Frosterus var så god och låfte lägga det inom ej bref som han skulle skriva till Postmästaren, för säkerhets skull.

En glädje åter, den att lilli har en annan liten tand, som jag i dag kom underfund med, Ack skulle du se henne, du skulle ej mera känna igen henne, ty hon är redan så förståndig och tilltar i fettma med hvar dag, hon känner igen mig, och räcker sina små händer bara hon ser mig på afstånd. Tant är äfven en stor favorit. Ännu har hon ej glömt att säga Pappa, hon upprepar det dageligen, men Mamma kan hon ännu ej säga, men jag hoppas att hon helt snart lär sig det, hon är mycket stadig, och stöder sig äfven på sina små fötter, men var ej rädd att jag för mycket låter henne stå – tvertom är jag mycket rädd därför,

När du nu kommer till Hamburg, så förundra dig ej öfver, att du får tvenne bref daterade med samma datum men jag misstog mig och skref den 15:de i stället för 10:de förlåt goda älskade att jag fjeskade så rysligt, ock sedan mitt sista bref, som jag hade en sådan brådska med, ty hästarna voro förespända då jag skref det, men jag ville ändå ej underlåta ty jag mindes dina ord, och sjelf hade jag stor lust. Men nu då jag vet, skall jag ofta helsa på dig, ty förrut har jag ju ej vetat hvart jag skulle adressera mina bref. Goda Älskade se ej på mina fel, utan var mild kom ihåg att jag alldrig lärt mig, utan att jag funderat ut det lilla.

Jag ser i ditt bref att du verkligen håller af mig Gud i himmelen bistå mig att jag kunde göra mig förtjent af din kärlek, alla dina rader vittna om huru skonsamt du dömt mig, som gort dig så mycket bekymmer, jag talar af uppriktigt ock upprört hjerta, jag skall låfva att försöka att blifva sådan, jag finner huru lycklig jag då vore, inte såsom nu, ty ofta öfverfaller mig en sådan oro, att jag riktigt lider deraf och det är ej annat än att hinna målet för mitt sträfvande; det att blifva alldeles sådan som du skref. Nu ser jag att jag skrifvit mycket otydligt men du förstår väl mig. Jag sitter på vinden, har et litet bord och en stol; hör musiken der nerifrån, det är så roligt att ibland vara ensam; jag glömmmer hela världen och är hos dig min egen älskade det är så högtidligt de sjunga en psalm jag kunde smälta i tårar, ack om jag finge kasta mig i dina armar och vila vid ditt bröst,

Tant och Farbror Frosterus beda hjertligt helsa dig. ock Nanny äfven hon sade att hon ofta tänker på dig jag tror att hon riktigt håller af ***

Carl ber helsa dig och han låfvade att läsa snällt med Georg tillsammans. Farväl goda älskade Glöm ej att tänka på den som alltid tänker på dig

Jeanette.